

Léka Géza

Hazai pálya

Dzsó,
öreg Dzsó, ha tudnád,
azt a szót, hogy kamasz,
Bánrévén senki sem ismeri,

süvöltötte apám anyámnak,
aztán összevert, legyilkolt
századszorra is, számára ez
volt a hazai pálya előnye,

és elmondott mindenféle
hitvány, falelkű trógernek
már kora serdülésem óta,
anyám hiába próbált súgni,

mert elvárta, hogy tudjam:
mikor kell végre fölállni a
térdepelésből, és esdekeln
irgalomért, bűnbocsánatért,

gondolom, erről nem szólt
neked soha, ahogy arról sem,
hogy kerültem az Andrássy-
úti Dreschler-palota helyett

a Margit Körúti Fogházba,
tükrös termék, világra tárt
pódiumok ellenében Kádár
Melósának segge vágányába,

tizennégy-tizenöt évesen...

LÉKA GÉZA (1957) Budapesten élő költő, író, a *Hitel* szerkesztője. Utóbbi kötete: *Árva ragyogás* (Hitel Könyvműhely, 2016).

azt hiszem, tönkretettem a
fiam életét, rebegte később,
a 30 éves Balogh Marcinak
a Corvin téri Csillagóban,

pontosan a születése napján,
a harminc kisfröccsből álló
kaláris legutolsó gyöngyét
éppen miattam pattintva el,

hogy se nyelvész, se régész
nem lett belőlem dafke, de
hátha, hátha van rá kis esély,
megúszeni gyalázat nélkül,

talán, ha neked gyónja meg:
már-már lemondott rólam
véggépp, de most, de most,
hogy a szárnyaid alá vettél:

lesz ebből bármi, te Józsi?,
és bevitt az ÁNE¹ műsorára
titeket is (mégse változtatta
sóbálvánnyá a hiányom...),

nem tőled, Zsókától tudom,
te csak annyit mondtál: fiú,
apád maga a két lábon járó,
szikrázó, perzselő duende,

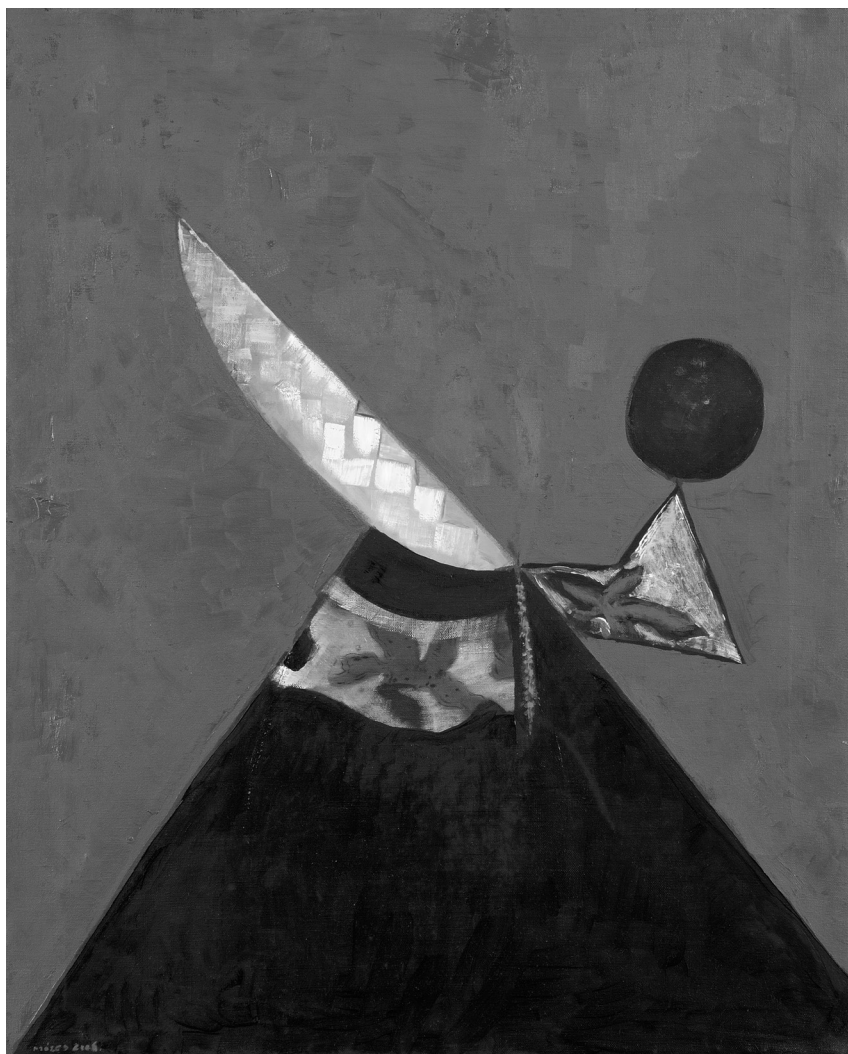
mert egy követ fújtál vele,
mert nem lehetett megunni,
miként gerjedt lánggra iránta
Jean Marais Párizsban,

hogy készített sztrapacskát
ötven romának Mexikóban,
s mint járt kézről kézre a
kutyát is fegyelmező kanál,

1 Állami Népi Együttes

hogy pörgette ujjá hegyén
a Glóbuszt, lazán, irtózva
gőgtől, magamutogatástól,
teleszívott dülleszkedéstől,

és meghajolt előtted, meg,
hálásan, hogy összeszedtél,
a bacchusi trón téged illet:
Egészségedre, drága testvér!

Mózés Katalin: Ne sirassátok a halottat, 2006